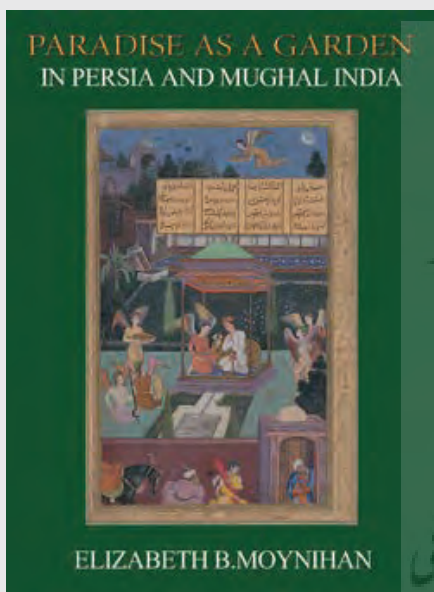

ترجمه و تألیف کتاب بهشت در باغ، پژوهشی در باغ‌های ایرانی و گورکانی هند

زیر نظر: سید امیر منصور

مثابه یک کل نداشتند، زیرا از جهان بینی آنها برنیامده بود؛ در نتیجه به صورت باغ معطوف شدند و اجزای آن را موجودات مستقل دانستند که همچون شیء قابلیت دخالت‌های مستقل دارد. سرنوشت باغ در هند با این رویکرد، از اصل خود فاصله گرفت.

باغ‌های ایرانی هند، که غربی‌ها به اشتباه آن را «باغ‌های مغول» می‌نامند، محصول ترکیب دوناگرش ایرانی و هندی به عنصر واحد است. اگرچه برخی محققان غربی، که بنیاد و فلسفه باغ ایرانی را نشناخته‌اند، در توجیه تغییرات باغ ایرانی در هند، ویژگی‌های توپوگرافیک (نبود کوه و قرارگیری در دشت هموار) و اقلیمی را اصل دانسته‌اند، اما دقت در تفاوت‌های نمونه‌های هندی با ایرانی و روند تغییرات آن دلایل عمیق‌تری برای این دگرگونی را مطرح می‌سازد.

«الیزابت معینیان» در تحقیق ارزشمند خود، ضمن روایت تاریخ هند از باغ‌های ایرانی هند، جلوه‌هایی از تغییرات سبکی آنها را برشمرده که در نظریه قدیمی شرق‌شناسان رخنه می‌افکند. اشاره وی به خصوصیات باغ‌های ایرانی هند که تحت تأثیر فرهنگ هند پدید آمده‌اند همچون حوض، تزئینات، ساختار، عناصر، اندازه و گونه‌گونی انواع در کنار تفاوت‌هایی که در رویکرد گورکانیان هند به باغ ایرانی رخ داد تا حدودی پرده از این راز برداشته است. نظریه معینیان در تبدیل باغ به مظهر قدرت حاکم گورکانی یا نمایش حیات ابدی از طریق مقبره‌سازی و منظره‌پردازی

باغ ایرانی، محصول منحصر به فرد یکی از قدیمی‌ترین تمدن‌های انسانی است. تعادل میان جنبه‌های طبیعی و روحانی انسان و تعامل پایدار با محیط و برآمده از شرایط تاریخی، ایرانیان را به تولید محصولی هدایت کرد که پس از هزاره‌ها، همچنان رویکردی پاسخگو و سبکی جذاب در هنر باغسازی است.

این هنر، در قرن ۱۰ هجری (۱۶ میلادی) توسط «بابر» به هند منتقل شد و نمونه‌های بدیعی در آن سرزمین آفرید. پیش از آن، هند فاقد این نمود در تمدن خود بود. معابد هندویی مربوط به قرن‌ها قبل از آن در میان صخره و درون کوه‌ها فضای مقدسی بودند که با پیرامون خود رابطه‌ای برقرار نمی‌کردند؛ بریده از دنیا و طبیعت، روایت‌های اسطوره‌ای خود از هستی را در درون معابد نقش می‌کردند. این چنین بود که باغ، جایگاهی در آن سرزمین نیافته بود. در روی مقابل، ایرانیان، که پیش از اسلام طبیعت را مظهر رحمت مهر و آناهیتا می‌شناختند، پس از ایمان به خدای اسلام، همچنان طبیعت را مزرعه آخرت و مکان رشد تعریف کردند. در نتیجه معابد آنها در پیوندی وثیق با پیرامون تعریف می‌شد؛ زیرا طبیعت منبع شناخت و زمینه رشد آنها بود. بدین‌گونه باغ ایرانی با نگاهی فضایی به طبیعت به ظهور رسید.

انتقال این هنر در دوره مسلمانان گورکانی، هندیان را با پدیده‌ای روبه‌رو ساخت که زمینه‌ای برای درک باغ به

نمادین، یافته‌های قابل توجهی در کتاب او هستند. ارائه فهرست گرانبهایی از منابع مرتبط با باغ ایرانی در اروپا، آمریکا و هند، توجه به گونه‌های گیاهی باغ‌های ایرانی هند و شرح دگرذیسی این باغ در سرزمین هند نکاتی هستند که کتاب «بهشت در باغ» (پژوهشی در باغ‌های ایران و گورکانی هند) را به عنوان منبعی ارزشمند برای شناخت باغ ایرانی معرفی می‌کند. ترجمه کتاب توسط گروهی از پژوهشگران مرکز پژوهشی نظر انجام شده و با یادداشت‌ها و توضیحات دکتر «سیدامیر منصور» بر حواشی آن، آماده چاپ شده است و به زودی روانه بازار خواهد شد.

Iranian garden is a unique product of one of the oldest human civilizations. Balance between natural and the spiritual aspects of human and sustained interaction with the environment derived from historical conditions, guided the Iranians to create a product which after the millennium, is still responsive approach and charming style of art in garden-building.

This art was transferred to India by “Babur” in 10th century AH (16th AD) and created exquisite samples in that country. Earlier, India was lacking of this aspect in its civilization. Hindu temples in the centuries before that located in rocks and the mountains were sacred spaces which did not interact with their surroundings, they did drawing their Mythic narratives of existence within temples. Such was the garden did not find any place in that land. In contrast, Iranians that in pre-Islam period recognized the nature as epitome of kindness, mercy, and Anahita, after believe in god of Islam, they still defines the nature as a place of growth. As a result a definition of their temples was a strong connection with surroundings, because nature was the source of cognition and their growth background. Thus, Iranian garden emerged with the spatial view to the nature. By Transition of this art in the Muslim Mughal Period, Indians faced a phenomenon that they did not have any perception about it, because it was not derived from their worldview. As a result, they have focused on the garden

Translation of the Garden of Eden, a research in Iranian gardens and Mughal gardens of India

Under the advisory of Seyed Amir Mansouri

and also they considered its components as independent creatures that each of them has capabilities to independent interventions. Destiny of the garden has changed in India due to this approach. Iranian gardens in India which westerners mistakenly call them “Mughal gardens” are the outcome of combination of two Iranian-Indian approaches into a single element. Although some Western scholars, who did not understand and perceive the foundation and philosophy of the Iranian Garden, they have justified the changes occurred in Iranian gardens by topographic and climatic characteristics (lack of mountains existence and perch in smooth plain). But the time presents greater reasons about changes and transformations in Iranian and Indian samples. “Elizabeth B. Moynihan” in her valuable study despite narration of India’s history about Iranian gardens in India outlined some stylistic changes which creates gap in old theory of orientalists. She refers

to the characteristics of Persian gardens influenced by Indian culture and emerged in India, such as: pool or pond, decorations, structure, elements, size. Diversity of species and changes in mughal approach towards Iranian gardens, somewhat unveil this mystery. Moynihan theory to convert the garden into a symbol of mughal power or displaying eternal life through symbolic tomb-building and landscaping are remarkable findings of her book. Provided valuable list of resources related to the Persian Garden in Europe, USA and India, paid attention to the plant species of Iranian gardens in India, and explanations about transformation of this garden in India are important points that introduced book “Paradise as a Garden in Persia and Mughal India” as a valuable resource to understand and perceive the Iranian garden. Translation of this book has been conducted by a team of researchers in Nazar Research Centre, and by notes and explanations of “Dr S.A Mansouri” in the fringes this book will be released soon.